

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie december 2014

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 398/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	23. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka, ktorá je spoločnosťou s ručením obmedzeným, podala na okresnom súde návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadala, aby súd zakázal jednému z jej konateľov zdržať sa udeľovania generálneho plnomocnenstva na konanie za sťažovateľku s tým, že návrhom vo veci samej sa bude proti dotknutému konateľovi domáhať náhrady škody. Sťažovateľka bola pri podaní návrhu zastúpená advokátom, pričom plnomocnenstvo na zastupovanie za sťažovateľku podpísal jeden z jej spoločníkov.</p> <p>Okresný súd uznesením návrh na nariadenie predbežného opatrenia ako nedôvodný zamietol a sťažovateľka podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, ktoré bolo krajským súdom odmietnuté z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že plnomocnenstvo na zastupovanie sťažovateľky bolo neplatné, keďže bolo podpísané len jedným z jej spoločníkov, pričom podľa údajov v obchodnom registri za sťažovateľku mali konať spoločne obaja jej konatelia.</p> <p>Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala, že krajský súd svojim rozhodnutím porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že rozhodnutie krajského súdu bolo arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, keďže v ňom krajský súd nevysvetlil, prečo sa v ňom odklonil od názoru okresného súdu, ktorý o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol a nepovažoval ho za podaný neoprávnenou osobou. Sťažovateľka ďalej namietala, že ak krajský súd nepovažoval plnomocnenstvo pre právneho zástupcu sťažovateľky za dostatočné, mal sťažovateľku v súlade s ust. § 104 ods. 2 OSP vyzvať na odstránenie nedostatku podmienok konania tým, že predloží riadne plnomocnenstvo na zastupovanie v konaní.</p> <p>Okrem toho sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že v predmetnom prípade išlo o osobitnú situáciu, ktorú sa snažil zákonodarca riešiť ustanovením § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka, keď v mene obchodnej spoločnosti výnimočne nebudú konať konatelia - voči ktorým si spoločnosť uplatňuje určité nároky, ale v týchto prípadoch bude za obchodnú spoločnosť konať ktorýkoľvek jej spoločník. Takáto formulácia predmetného ustanovenia je úplne logická, keďže nemožno reálne požadovať, aby obchodná spoločnosť, ktorá sa chystá žalobou uplatniť nároky voči svojmu konateľovi, bola nútená získať jeho súhlas k takémuto postupu.</p>

	<p>Ak podľa krajského súdu nebol návrh podaný oprávnenou osobou, mal rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť. Odmietnutím odvolania bez toho, aby súčasne bolo zrušené rozhodnutie súdu prvého stupňa má za následok, že rozhodnutie súdu prvého stupňa sa stáva právoplatnými a vykonateľným, hoci podľa názoru krajského súdu sa od počiatku nemalo v tejto veci konať a vec mala byť odmietnutá.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) pri skúmaní sťažnosti vychádzajúc z predmetu konania pred všeobecnými súdmi považoval za kľúčové zistenie, či jeden z dvoch spoločníkov a zároveň konateľov spoločnosti s ručením obmedzeným (sťažovateľ) mohol konať v mene obchodnej spoločnosti samostatne napriek tomu, že z výpisu obchodného registra vyplýva, že písomnosti, ktoré zakladajú práva a povinnosti spoločnosti, podpisujú vždy dvaja konatelia spoločne, a to tak, že k písanému alebo tlačenému obchodnému menu spoločnosti pripoja svoj vlastnoručný podpis.</p> <p>Právne situácie popísané v sťažnosti upravuje v právnom poriadku Slovenskej republiky § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého každý spoločník je oprávnený v mene spoločnosti uplatniť nároky na náhradu škody alebo iné nároky, ktoré má spoločnosť voči konateľovi, alebo uplatniť nároky na splatenie vkladu proti spoločníkovi, ktorý je v omeškaní so splatením vkladu, prípadne nároky na vrátenie plnenia vyplateného spoločníkovi v rozpore so zákonom. To neplatí, ak spoločnosť už tieto nároky uplatňuje. Iná osoba ako spoločník, ktorý žalobu podal, alebo ním splnomocnená osoba nemôže v súdnom konaní robiť úkony v mene spoločnosti.</p> <p>Ústavný súd považuje za všeobecne akceptovateľný prístup k ústavne konformnej interpretácii a aplikácii citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka prístup obsiahnutý v komentári publikovanom v systéme ASPI, podľa ktorého „právo uplatňovať nároky v mene spoločnosti voči konateľovi alebo spoločníkovi v prípade, keď nedôjde k uplatneniu uvedených nárokov zo strany spoločnosti samej patrí nepochybne medzi práva spoločníkov spoločnosti s ručením obmedzeným.</p> <p>Ide pritom o špeciálnu konštrukciu zákonného zastúpenia spoločnosti ktorýmkoľvek z jej spoločníkov. Jej účelom je spoločníkom umožniť, aby v záujme spoločnosti zasiahli z vlastnej iniciatívy vtedy, keď orgány spoločnosti zostávajú nečinné. V zmysle tohto ustanovenia sú spoločníci oprávnení v mene spoločnosti uplatňovať nasledovné nároky:</p> <p>a) nároky spoločnosti voči konateľom, ku ktorým patria najmä - nárok na náhradu škody, ...</p> <p>Zákon doplnil úpravu inštitútu žaloby spoločníka, to znamená, že spoločníci sú oprávnení uplatňovať tieto nároky v mene spoločnosti súdnou cestou, pričom v súdnom konaní už za spoločnosť nemôže konať iná osoba ako spoločník, ktorý uvedenú žalobu podal.“</p> <p>Ústavný súd z príloh sťažnosti zistil, že v splnomocnení zo 14. februára 2014 sťažovateľ uviedol, že udelená „plná moc sa vzťahuje k všetkým procesným úkonom, vrátane riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov“. Ak za uvedenej procesnej situácie v okolnostiach posudzovanej právnej veci krajský súd odmietol jej odvolanie z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou, tak podľa názoru ústavného súdu nerešpektoval príslušnú právnu úpravu, resp. nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku, a preto sa jeho napadnuté uznesenie javí ako arbitrárne a svojvoľné, ako aj nedostatočne odôvodnené.</p> <p>Vzhľadom na uvedené došlo podľa názoru ústavného súdu napadnutým uznesením krajského súdu k zásadnému procesnému excesu, ktorý odôvodňuje záver o jeho ústavnej neakceptovateľnosti a neudržateľnosti.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením porušené boli, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala finančného zadošťačenia vo výške 2 000 €, keďže vzhľadom na okolnosti danej veci dospel k názoru, že deklarovanie porušenia práv sťažovateľky, zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci na ďalšie konanie je pre ňu dostatočným zadošťačením.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 115/02, IV. ÚS 77/02</p>

spisová značka	IV. ÚS 276/2014
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bol po jej odvolaní potvrdený rozsudok okresného súdu okrem iného aj vo výroku o tom, že sa neupravuje styk sťažovateľky s jej maloletým synom, ktorý bol zverený do starostlivosti otca. Sťažovateľka namietala, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre takéto rozhodnutie, keďže pretože neexistovala dohoda rodičov o úprave styku matky s maloletým. V dôsledku napadnutého rozhodnutia došlo de facto k výraznému obmedzeniu jej rodičovských práv, pretože nemá žiadnu možnosť reálne ovplyvniť ich realizáciu, keďže táto v plnej miere závisí od rozhodnutia maloletého. Sťažovateľka ďalej uviedla, že v súdnom konaní nebola poskytnutá ochrana ani jej právu na zachovanie rodinného života, pretože svojím rozhodnutím súdy vytvorili «... široký priestor svojvôli Otca, ktorý nemá záujem na zachovaní vzťahov medzi Matkou a Maloletým a tiež neopodstatneným rozmarom Maloletého, ktorý sa Matku paradoxne akoby snažil „vytrestať“ za to, že o jeho zverenie do svojej osobnej starostlivosti, resp. do striedavej osobnej starostlivosti roky urputne bojuje...». Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že všeobecné súdy nevykonali znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie na účely zistenia, či maloletý nie je negatívne ovplyvnený otcom.</p> <p>Na základe uvedeného boli podľa sťažovateľky porušené jej práva podľa čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>Sťažovateľka považuje za porušenie svojich základných práv rozhodnutie krajského súdu v časti úpravy styku s maloletým, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým nebol upravený styk s maloletým a jeho konkrétna realizácia bola ponechaná na dohodu maloletého so sťažovateľkou. Krajský súd tak rozhodol s poukazom na Dohovor o právach dieťaťa a v ňom zakotvený princíp najlepšieho záujmu maloletého.</p> <p>Ústavný súd zistil, že v napadnutom konaní bolo vykonané dokazovanie okrem iného výsluchmi účastníkov, zápisnicou o výsluchu maloletého, zápisnicou o výsluchu maloletého v inom konaní o súdny výkon rozhodnutia, správami o výchovných pomeroch, správou z psychologického poradenstva pre maloletého, správou z psychologického poradenstva pre sťažovateľku, záznamami obvodného oddelenia Policajného zboru ako aj oboznámením sa s obsahom spisov v iných súdnych konaniach týkajúcich sa úpravy pomerov rodičov k maloletému dieťaťu. Hodnotením zistených okolností súdy dospeli k záveru, že vek, rozumová vyspelosť a dlhodobé prispôsobovanie sa zložitej situácii súdnych konaní viedli u maloletého k prejavu odmietavého postoja k predstave sťažovateľky o realizácii vzájomného styku, nie však k absolútnemu odmietaniu styku so sťažovateľkou, ktorú maloletý ako svoju matku rešpektuje. Manifestovanie jeho postoja hodnotili ako veku zodpovedajúcu snahu dieťaťa o rešpektovanie svojej osobnosti.</p> <p>Z prehľadu súdnych konaní vo veci starostlivosti o maloletého vyplýva, že takmer nepretržite od apríla 2001 sú vedené konania o návrhoch sťažovateľky alebo otca o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému. Vyplýva z neho tiež snaha sťažovateľky o zverenie maloletého do jej osobnej starostlivosti, ktorej dôvodom nie je zanedbávanie starostlivosti zo strany otca alebo preukázateľne negatívny vplyv otca na výchovu maloletého, ale prirodzená túžba sťažovateľky podieľať sa na výchove svojho dieťaťa v čo najširšom rozsahu. Súdne konania a s tým spojené úradné postupy kolízneho opatrovníka tak sprevádzali maloletého v podstate počas celého detstva. Maloletý bol v</p>

	<p>rámci týchto konaní opakovane vypočúvaný súdom, podroboval sa znaleckým vyšetrovaniam a úradným postupom kolízneho opatrovníka.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom konaní dôsledne zvážil celý proces rozhodovania o úprave práv a povinností rodičov k maloletému, počas ktorého bol vyskúšaný každý model osobnej starostlivosti o maloletého, zverenie do výchovy matke, otcovi aj striedavá starostlivosť. V rámci týchto konaní boli opakovane vykonané znalecké skúmania znalcami z odboru psychológie, šetrené rodinné pomery a výchovné prostredie, ako aj vplyv výchovného prostredia na školské výsledky maloletého. Zisťovanie najlepšieho záujmu maloletého tak nebolo redukované na zistenie vôle alebo predstavy maloletého o úprave styku, ako to namieta sťažovateľka, ale názor maloletého bol zohľadnený ako relevantný faktor pri rozhodovaní v jeho najlepšom záujme tak, aby rozhodnutie podporovalo zachovanie funkčných rodinných väzieb a všestranne pozitívneho vzťahu rodiča a dieťaťa, čím poskytol ochranu aj označeným právam sťažovateľky.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že ani v prvostupňovom a ani v odvolacom konaní nebolo vykonané znalecké dokazovanie, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkom konania. Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej. Európsky súd pre ľudské práva tiež uvádza, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje síce právo na spravodlivý proces, neupravuje však prípustnosť dôkazov alebo ich hodnotenie. Krajský súd v napadnutom rozsudku dostatočne odôvodnil, na základe ktorých skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že ďalšie znalecké skúmanie znalcom z odboru psychológie považuje za rozporné so záujmami maloletého. Preto ani odmietnutím navrhovaného znaleckého dokazovania nemohlo byť porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu.</p> <p>Ústavný súd dospel k názoru, že krajský súd aplikoval relevantné právne predpisy podľa ich obsahu a vykladal ich v súlade so všeobecnými právnymi princípmi.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné práva sťažovateľky podľa čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené neboli.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 367/08, I. ÚS 75/96, II. ÚS 218/00 EŠLP: A. B. v Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003; Sahin v. Nemecko, rozsudok z 8. 7. 2003; . Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko, rozsudok zo 6. 7. 2010</p>

<p> spisová značka</p>	<p> II. ÚS 380/2013</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>28. októbra 2014</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ si v procesnom postavení žalovaného v konaní o zaplatenie sumy 1 951,80 € uplatnil proti žalobcovi vzájomným návrhom nárok na zaplatenie sumy 220,21 € s príslušenstvom a na výzvu okresného súdu za tento návrh zaplatil súdny poplatok. V priebehu súdneho konania pritom po celý čas nárok žalobcu neuznával a žiadal žalobu zamietnuť. Okresný súd rozsudkom vo veci samej žalobe vyhovel a vzájomný návrh sťažovateľa zamietol. Po odvolaní sťažovateľa krajský súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu zamietol a výrok o zamietnutí vzájomného návrhu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v tomto rozhodnutí uviedol, že pokiaľ ide o nárok sťažovateľa, jeho podanie nemá následky predpokladané v ust. § 97 OSP a že toto podanie bolo len obranou sťažovateľa, pričom toto svoje tvrdenie podľa sťažovateľa bližšie nezdôvodnil a nesprávne uviedol, že</p>

	<p>sťažovateľ žiadal, aby mu bolo prisúdené menej, ako si proti nemu uplatnil žalobca.</p> <p>Okresný súd po vrátení veci vyhovel nároku sťažovateľa a zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 220,21 €. Po odvolaní žalobcu však bol predmetný rozsudok okresného súdu zrušený uznesením krajského súdu s tým, že krajský súd poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie, v zmysle ktorého bolo podanie sťažovateľa vo veci uplatnenia jeho nároku len procesnou obranou a okresný súd preto vo veci nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie v ktorom namietal, že toto uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a sťažovateľovi ním bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže napriek splneniu poplatkovej povinnosti a vykonaniu úkonu v predpísanej forme by sa prihliadnutím na právny názor krajského súdu nemal o jeho nároku vôbec rozhodnúť. Namietal tiež, že vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu čo do zrušenia výroku o vzájomnej žalobe nevyplývala pre okresný súd povinnosť viazanosti právnym názorom krajského súdu v zmysle ustanovenia § 226 Občianskeho súdneho poriadku.</p> <p>Dovolanie sťažovateľa bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietnuté s tým, že podľa názoru najvyššieho súdu nebola obsahom dovolania námietka odňatia konania pred súdom, ale otázka právneho posúdenia veci, ktorá sa týkala posúdenia, či bol nárok sťažovateľa vzájomným návrhom alebo iba procesnou obranou. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí tiež podľa sťažovateľa rovnako nesprávne ako krajský súd uviedol, že sťažovateľ žiadal, aby mu bolo prisúdené menej, ako žiadal žalobca. Na základe uvedeného najvyšší súd vychádzal zo záveru, že dovolanie v danom prípade nebolo prípustné.</p> <p>Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že právny názor najvyššieho súdu nie je správny. Pokiaľ nemá byť meritórne prerokovaná vzájomná žaloba sťažovateľa napriek tomu, že sú dodržané všetky formálne a obsahové zákonné požiadavky pre toto podanie z dôvodu arbitrážnej kvalifikácie podania, potom primárne ide o odňatie možnosti konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom videl sťažovateľ aj v tom, že najvyšší súd sa nezaoberal jeho argumentáciou týkajúcou sa nesplnenia podmienok na aplikáciu ustanovenia § 226 Občianskeho súdneho poriadku, ktorého nedodržanie krajský súd vytkol okresnému súdu. Týmto rozhodnutím najvyššieho súdu tak bolo podľa sťažovateľa porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ako podstatné sa javí najprv to, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 1 951,80 € sťažovateľ nikdy neuznal a v celom priebehu konania trval na tom, aby bola žaloba žalobcu zamietnutá. Sťažovateľom uplatnený nárok voči žalobcovi na zaplatenie sumy 220,21 € z titulu vydania bezdôvodného obohatenia považoval krajský súd nie za vzájomný návrh, ale za započítaciu námietku v rámci procesnej obrany sťažovateľa s poukazom na to, že sťažovateľom uplatnený nárok je nižší ako nárok uplatňovaný žalobcom. Keďže žaloba žalobcu bola posúdená v celom rozsahu ako nedôvodná, žiadne započítanie voči žalobcovmu (neexistujúcemu) nároku už neprichádzalo do úvahy. Práve preto krajský súd uznesením zrušil rozsudok okresného súdu, ktorým bolo nároku sťažovateľa vyhovené, a vec vrátil okresnému súdu trvajúc na právnom názore, podľa ktorého sťažovateľom uplatňovaný nárok nie je vzájomným návrhom, ale iba započítacou námietkou. Po tomto uznesení krajského súdu nezostala už okresnému súdu iná možnosť, než uznesením rozhodnúť o náhrade trov konania. Nebolo už teda možné rozhodovať o uplatnenom nároku sťažovateľa, ktorý musel okresný súd pri rešpektovaní právneho názoru krajského súdu považovať nie za vzájomný návrh, ale za započítaciu námietku.</p> <p>Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že sťažovateľ svoju argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v konaní alebo že nezachovali zákonom stanovenú procedúru prerokovania veci, či znemožnili mu urobiť niektorý procesný úkon a pod. Podstatou jeho dovolacích námietok totiž podľa najvyššieho súdu je, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho, teda obsahového hľadiska nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú sťažovateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.</p>

	<p>Treba predovšetkým konštatovať, že ustanovenia § 97 a 98 OSP, ktoré upravujú vzájomný návrh, resp. započítanie, sú nielen súčasťou procesno-právnej normy (Občianskeho súdneho poriadku), ale nepochybne majú aj procesno-právny charakter, pretože upravujú možnosť žalovaného uplatniť svoj nárok proti žalobcovi v konaní začatom žalobcom. Zároveň definujú aj rozdiel medzi vzájomným návrhom a započítanou námietkou.</p> <p>Za právne posúdenie veci treba považovať interpretáciu a aplikáciu tých ustanovení zákona, na základe ktorých sa vo veci má rozhodnúť. To znamená, že námietka nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorou možno odôvodniť dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, sa spravidla týka tvrdenia o nesprávnej interpretácii a aplikácii hmotného práva vzťahujúceho sa na posúdenie merita veci.</p> <p>Interpretácia a aplikácia procesno-právnych ustanovení je síce tiež v širšom zmysle právnym posudzovaním normatívneho textu, nemožno ju však spravidla považovať za právne posúdenie veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Správna interpretácia a aplikácia ustanovení procesného práva je jednou zo záruk ústavného konformného poskytovania súdnej ochrany. Ak preto odvolací súd nesprávne posúdi procesný úkon žalovaného ako započítanie námietku v zmysle § 98 Občianskeho súdneho poriadku, hoci v skutočnosti pri správnej interpretácii a aplikácii má ísť o vzájomný návrh v zmysle § 97 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v dôsledku čoho sa žalovanému nedostane súdnej ochrany, keďže o ním uplatnenom nároku súdy meritórne vôbec nerozhodnú, potom zaťaží konanie vadou spočívajúcou v tom, že v dôsledku jeho postupu bola žalovanému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Z ústavnoprávneho hľadiska je takýmto vadným postupom súdu žalovanému znemožnený samotný prístup k súdnej ochrane.</p> <p>Možno uzavrieť, že najvyšší súd, ktorý nesprávne vyhodnotil dovolacie tvrdenie sťažovateľa ako námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) preto rozhodol, že najvyšší súd porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 96/94</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 417/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>28. októbra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ bol v priebehu trestného konania vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu o vzatí do väzby bezprostredne po jeho vyhlásení sťažnosť priamo do zápisnice dňa 22. decembra 2013, pričom dôvody odvolania doplnil prostredníctvom právneho zástupcu dňa 27. decembra 2013 faxom a mailovým podaním a tiež prostredníctvom pošty, keď poštová zásielka bola okresnému súdu doručená dňa 30. decembra 2013. Vo svojich podaniach sťažovateľ okrem iného aj pre prípad, ak by boli podmienky väzby splnené, žiadal o jej nahradenie dohľadom probačného a mediačného úradníka v zmysle § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.</p> <p>Krajský súd svojim uznesením sťažnosť proti rozhodnutiu o vzatí do väzby zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ bližšie písomne</p>

	<p>neodôvodnil sťažnosť podanú do zápisnice a k žiadosti o nahradenie väzby sa nijako nevyjadril.</p> <p>Krajský súd sa tak vôbec nezaoberal dôvodmi podanej sťažnosti a ani žiadosťou o nahradenie väzby, čím podľa sťažovateľa porušil jeho práva vyplývajúce z čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Krajský súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že písomné dôvody sťažnosti boli krajskému súdu predložené až 30. decembra 2013, teda dodatočne, keďže spis okresného súdu bol predložený už 27. decembra 2013. Nie je však zrejmé, kedy bola sťažnosť (dôvody sťažnosti) predložená predsedovi senátu. Z konkrétnych okolností treba usudzovať, že v čase prípravy na rozhodnutie, ako aj v čase rozhodovania dôvody sťažnosti neboli súčasťou trestného spisu. Faxovaná sťažnosť, ako aj originál sťažnosti boli zaslané dodatočne, avšak z dôvodu absencie obálky či iného dokladu o doručení nie je možné zistiť, kedy sa tak stalo.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) považuje za potrebné predovšetkým zo skutkového hľadiska konštatovať, že medzi účastníkmi konania je nesporné (a vyplýva to nepochybne aj z listinných dôkazov), že sťažovateľ sťažnosť podanú proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil písomným podaním z 26. decembra 2014, ktoré bolo okresnému súdu doručené elektronicky 27. decembra 2013 a poštou 30. decembra 2013. Nesporné je tiež, že krajský súd, ktorý o sťažnosti rozhodol 7. januára 2014, písomné dôvody sťažnosti z 26. decembra 2014 nemal k dispozícii a s ich obsahom sa preto nijako nezaoberal.</p> <p>Treba teda konštatovať, že i keby krajský súd zo subjektívneho hľadiska nezavinil skutočnosť, že sa o dôvodoch sťažnosti nedozvedel a že na ne nemohol prihliadať, nič to nemení na tom, že prinajmenšom z objektívneho hľadiska vzaté základné právo sťažovateľa porušil. V danej súvislosti možno zovšeobecniť, že ak sa druhostupňový súd vôbec nezaobera dôvodmi sťažnosti podanej obvineným proti uzneseniu o vzatí do väzby, hoci obvinený tieto dôvody včas predložil, dochádza tým k závažnému zásahu do jeho obhajobných práv, keďže tieto sa vzťahujú nielen na konanie vo veci samej (na rozhodovanie o vine a treste), ale aj na konanie o väzbe.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že krajský súd svojim uznesením porušil práva sťažovateľa zaručené podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a napadnuté rozhodnutie zrušil.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 4 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ žiadal, aby bola vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, keďže v čase rozhodovania ústavného súdu už možnosť ďalej preskúmať dôvodnosť väzby sťažovateľa v prípravnom konaní nie je daná vzhľadom na to, že prípravné konanie sa už podaním obžaloby skončilo, čím sa skončila aj jurisdikcia súdu pre prípravné konanie. Napokon nebolo možné vyhovieť sťažnosti v časti požadujúcej vyslovenie porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj v časti požadujúcej alternatívne prikázať krajskému súdu po zrušení uznesenia prepustiť sťažovateľa neodkladne z väzby</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 204/05 ESEP: Kraska c. Švajčiarsko, De Wilde c. Belgicko, Winterwerp c. Holandsko</p>

spisová značka	IV. ÚS 336/2012
sudca spravodajca	Ludmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	13. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ podal v trestnom konaní dovolanie proti rozsudku krajského súdu, ktoré bolo

	<p>Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku pre nesplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 písm. g), i) a j).</p> <p>Po odmietnutí prvého dovolania podal sťažovateľ ďalšie dovolanie, ktoré najvyšší súd rovnako odmietol a to s poukazom na § 382 písm. d) Trestného poriadku v spojení s § 372 ods. 2 Trestného poriadku v zmysle ktorých ten, koho dovolanie bolo zamietnuté, nemôže v tej istej veci podať ďalšie dovolanie a toto dovolanie súd odmietne.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho druhé dovolanie ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že najvyšší súd nesprávne vyložil § 372 ods. 2 Trestného poriadku, pretože v zmysle tohto ustanovenia dovolateľ nemôže podať ďalšie dovolanie len vtedy, ak bolo jeho predošlé dovolanie zamietnuté. V danom prípade však bolo predošlé dovolanie sťažovateľa odmietnuté, teda nešlo o meritórne rozhodnutie vo veci a preto bola aplikácia dotknutého ustanovenia nesprávna. Najvyšší súd tak podľa sťažovateľa svojim rozhodnutím porušil jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Najvyšší súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že rozhodnutie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku o odmietnutí dovolania je rozhodnutím meritórnym, ku ktorému najvyšší súd dospeje po preskúmaní veci, t. j. spisu a dovolacích námietok obvineného, ktoré vyhodnotí a ak sú zjavne neopodstatnené, dovolanie obvineného odmietne. Pritom v žiadnom prípade nejde len o otázky formálneho charakteru, ako je napokon zrejmé aj z rozhodnutia najvyššieho súdu o prvom z dovolaní sťažovateľa, kde sťažovateľ už vtedy uplatňoval totožný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g), ako v opakovanom dovolaní.</p> <p>Na základe uvedeného je preto možné zhrnúť, že obvinený pri prvom podanom dovolaní využil svoju zákonnú možnosť podať tento mimoriadny opravný prostriedok (teda nebol ukrátený na svojich právach), o ktorom najvyšší súd aj meritórne rozhodol. Obvinený podal totiž kvalifikované dovolanie a bol zastúpený obhajcom.</p> <p>Zmyslom ust. § 372 ods. 2 Trestného poriadku je, aby dôvody dovolania boli vyčerpané v jednom konaní a bolo tak rozhodnuté s konečnou platnosťou. Na tom nič nemôže zmeniť ani inak rozdielne použitie výrazov zákonodarcu (odmietnutie, zamietnutie), ktoré je treba považovať za synonymá a znamenajú každé meritórne rozhodnutie o dovolaní obvineného. Ani z dôvodovej správy zákonodarcu nie je zistiteľný iný význam použitej dikcie – naopak zákonodarcovi ho imputuje len sťažovateľ. Pripustenie iného výkladu by potom znamenalo nové (z iných dôvodov), opakované a opravené podania dovolaní vo všetkých prípadoch dokiaľ by súd nerozhodoval na verejnom zasadnutí, čo je v rozpore s cieľom právnej úpravy podľa § 372 ods. 2 Trestného poriadku. Napokon o oprávnenosti ústavnej sťažnosti obvineného nesvedčí ani systematické zaradenie § 372 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré je zaradené pred postup o rozhodovaní o dovolaní ako na neverejnom tak i verejnom zasadnutí. V danom prípade tak bol podľa názoru najvyššieho súdu. § 372 ods. 2 Trestného poriadku aplikovaný správne.</p>
ratio decidendi	<p>1. K obsahovej totožnosti zamietnutia dovolania podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku a odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku prezentovanej najvyšším súdom.</p> <p>Podľa názoru druhého senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nemožno stotožňovať dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku so zamietnutím dovolania podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.</p> <p>K uvedenému záveru možno dospieť v prvom rade gramatickým výkladom predmetných ustanovení Trestného poriadku. Relevantná formulácia v § 382 písm. c) Trestného poriadku je „nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371“. Podľa komentára k Trestnému poriadku (ASPI – Kolektív: Minárik, Š.) súd postupuje podľa tohto ustanovenia, „ak podané dovolanie neobsahuje žiadny dôvod v zmysle § 371“. Relevantná formulácia v § 392 ods. 1 Trestného poriadku je: „dôvody dovolania nie sú preukázané“. Uvedené ustanovenie možno vykladať tak, že v dovolaní boli uvedené dôvody, ktoré obsahovo zodpovedajú dovolacím dôvodom podľa Trestného poriadku, avšak po preskúmaní veci bolo zistené, že tieto dovolacie dôvody sa nepreukázali, teda v zásade to, že tvrdenie o danosti niektorého dovolacieho dôvodu nezodpovedá skutočnosti.</p> <p>Tento výklad možno podporiť ďalšou argumentáciou. Dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku je zrejmý, čo je vyjadrené v uvedenom</p>

	<p>ustanovení tým, že dovolací súd k tomuto záveru môže dospieť (a v zásade k nemu dospeje) „bez preskúmania vecí“. Záver podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku nie je na prvý pohľad zrejmý, k jeho zisteniu je potrebné preskúmať vec, t. j. preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374 Trestného poriadku, ktoré sú uvedené v dovolaní (§ 384 ods. 1 Trestného poriadku).</p> <p>Rozdielnosť uvedených dôvodov vyplýva aj z rozdielneho procesného postupu, ktorý zákon ustanovuje v súvislosti s uvedenými rozhodnutiami (neverejné, resp. verejné zasadnutie) ako zo zákonnej formulácie výroku dovolacieho rozhodnutia (odmietne, resp. zamietne).</p> <p>2. K analogickej aplikácii § 372 ods. 2 Trestného poriadku na prípady odmietnutia skoršieho dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku prezentovanej najvyšším súdom</p> <p>Pokiaľ ide o argumentáciu systematickým zaradením § 372 ods. 2 Trestného poriadku pred relevantné ustanovenia Trestného poriadku, tento argument nepovažuje ústavný súd za správny a ani za presvedčivý. Samotná skutočnosť, že § 372 ods. 2 Trestného poriadku je zaradený pred relevantné ustanovenia Trestného poriadku, neznamená, že toto ustanovenie možno aplikovať aj na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.</p> <p>Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že použitie analógie v trestnom práve procesnom by malo prichádzať do úvahy len v obzvlášť výnimočných a ojedinelých prípadoch., pričom analógia, ktorej dôsledky sú v neprospech osoby, voči ktorej sa vedie trestné konanie, je v zásade neprípustná. V prerokúvanom prípade nejde o obzvlášť výnimočnú a ojedinelú situáciu s tým, že účinky tejto analógie sú v neprospech osoby, voči ktorej sa viedlo trestné konanie, a zasahujú do jej základného práva na súdnu ochranu.</p> <p>Pokiaľ ide o argumentáciu najvyššieho súdu tým, že takýto výklad a aplikácia § 372 ods. 2 Trestného poriadku reflektuje úmysel zákonodarcu, táto argumentácia obstoí len vo vzťahu k úmyslu tak, ako ho zákonodarcu vyjadril v dôvodovej správe k zákonu č. 262/2011 Z. z. Jazyková formulácia právnej normy § 372 ods. 2 Trestného poriadku však zjavne nezahŕňa situácie, keď skoršie dovolanie bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, hoci by sa to javilo byť logické vzhľadom na úmysel vyjadrený v dôvodovej správe. Úmysel zákonodarcu znemožniť podanie ďalšieho dovolania aj v prípade, ak skoršie dovolanie bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, „nebol vyjadrený spôsobom, ktorý zodpovedá požiadavkám na určitosť a jasnosť právnych predpisov v podmienkach právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy). Toto pochybenie musí ísť na ťarchu zákonodarcu, ktorý ho môže napraviť jedine tým, že tento dôvod uvedie priamo v texte príslušného ustanovenia. V právnom štáte nesmie súd naprávať pochybenia zákonodarcu pri formulácii právnych predpisov interpretáciou, ktorá takto zmení ústavne konformný, ale z pohľadu štátnej moci nevýhodný text právneho predpisu.</p> <p>Okrem uvedeného ústavný súd poukázal aj na zjednocujúce stanovisko pléna ústavného sp. zn. PLz. ÚS 3/2014 z 22. októbra 2014 v zmysle ktorého:</p> <p>„Ustanovenie § 372 ods. 2 Trestného poriadku nemožno analogicky aplikovať na prípady odmietnutia skôr podaného dovolania v tej istej trestnej veci podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keďže takéto použitie analógie je spôsobilé porušiť základné práva vyplývajúce zo siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 a nasl.).“</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením porušené boli, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: PLz. ÚS 3/2014</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	IV. ÚS 335/2014
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	30. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody, ktorú sťažovateľ uplatňoval proti poisťovni na základe zmluvy o povinnom zmluvnom poistení a to v období po skoršom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 157/2010-31 zo dňa 26. augusta 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že nie je po právnej stránke zložitá. Obsah súdneho spisu v zásade nepotvrzuje ani faktickú zložitost' predmetnej veci, aj keď je potrebné prihliadnuť na potrebu vykonať znalecké dokazovanie, čo bezpochyby zvyšuje stupeň skutkovej náročnosti veci. Táto okolnosť však sama osebe nie je v zásade spôsobilá odôvodniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by významne ovplyvnili jeho doterajšiu dĺžku.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a zistil, že tento bol v posudzovanom období vo veci bez akýchkoľvek relevantných dôvodov nečinný po dobu osem mesiacov. Okrem toho bol postup okresného súdu aj neefektívny, keďže tento ani po takmer 10 rokoch konania nebol spôsobilý rozhodnúť o celom predmete konania aj napriek tomu, že v priebehu konania vykonával dokazovanie aj v rozsahu potrebnom na vydanie konečného rozhodnutia. Za súčasť neefektívneho postupu považuje ústavný súd aj odročenie pojednávania nariadeného na 3. júl 2013 bez toho, aby zároveň v zápisnici alebo v spise súd označil dôvod, ktorý bol príčinou tohto postupu.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na pojednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažnosti nevyhovel v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala, aby prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov, pretože tak už urobil v predchádzajúcom náleze.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 6/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené

dátum rozhodnutia	9. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie otcovstva, ktoré sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že konanie nie je právne zložitá, pričom z vecnej stránky možno vec považovať za zložitejšiu z dôvodu potreby vykonať znalecké dokazovanie.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v ústavný súd zistil, že sťažovateľka súdny poplatok za návrh zaplatila až päť mesiacov po podaní žaloby, v tej istej lehote požiadala o oslobodenie od súdneho poplatku (medzitým okresný súd z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku konanie zastavil). Ďalšiu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu už ústavný súd nezistil.</p> <p>3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prieťahom, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že doterajšie trvanie napadnutého konania (5 rokov), s prihliadnutím na predmet sporu a jeho význam pre sťažovateľku a maloleté dieťa, záujmy ktorého zastupuje, je zjavne neprimerané. Konanie je tiež poznačené neefektívnym postupom súdu a jeho nedostatočnou aktivitou pri zaisťovaní údajov o odporcovi a zabezpečovaní jeho účasti na pojednávaní, ako aj pri ustanovení opatrovníkov maloletému a žalovanému (desať, resp. šesť mesiacov od podania žaloby). K dlhodobej nečinnosti dochádzalo v napadnutom konaní od novembra 2013, keď bol spis zaslaný znalkyni z odboru genetiky, u ktorej sa nachádzal spis 9 mesiacov.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
 Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 171/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie mzdy, ktoré sa na okresnom súde začalo v roku 2011.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci treba poukázať na to, že k predĺženiu napadnutého konania prispel aj samotný sťažovateľ tým, že súdny poplatok za návrh uhradil až po viac ako dvoch rokoch po podaní žalobného návrhu.</p>

	<p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatoval, že súd bol v predmetnej bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný od 6. decembra 2011 do 25. októbra 2013. Okresný súd teda takmer dva roky vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v dotknutom článku ústavy</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadosťučinenia v sume 6 500 €, keď prihliadol na skutočnosť, že k predĺženiu konania svojim správaním prispel aj sťažovateľ.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 186/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o vydanie dedičstva, ktoré sa na okresnom súde začalo v roku 2006.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a zistil, že tento bol vo veci nečinný spolu po dobu minimálne troch rokov, kedy nevykonal prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka v danej veci nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v dotknutom článku ústavy. K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu okresného súdu.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 3 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadosťučinenia v sume 4 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 189/2014
----------------	-----------------

sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktoré sa začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní po skutkovej stránke je nepochybne zložitejšie, pretože zmenou okruhu účastníkov konania v dôsledku postúpenia časti nárokov sťažovateľky sa aj skutkové posúdenie veci počas konania menilo. Avšak napriek tomu, že zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub zložitosti veci, na túto okolnosť prihliadol pri určení primeraného finančného zadosťučinenia. Po právnej stránke nemožno danú vec považovať za zložitú.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu, ktorý má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie skončená. Ústavný súd konštatuje, že trvanie napadnutého konania už takmer 6 rokov bez meritórneho rozhodnutia na okresnom súde je v kontexte nároku o náhradu škody už samo osebe neprimerané. Okrem toho okresný súd bol danej veci aj opakovane krátkodobo bez akýchkoľvek dôvodov nečinný minimálne po dobu 14 mesiacov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľkou požadovaného finančného zadosťučinenie vo výške 4 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 283/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	21. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie kúpnej ceny dodaného tovaru, ktoré sa začalo v roku 2005.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pri posúdení veci z hľadiska jej zložitosti, ústavný súd nezistil právnu ani faktickú zložitost' tohto konania.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by mohol pripísať na jej ťarchu.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu a konštatoval, že z ústavnoprávneho hľadiska je už samo osebe neakceptovateľné, aby sťažovateľka musela čakať na právoplatné meritórne rozhodnutie všeobecného súdu v jej veci 9 rokov. Okrem toho bol okresný súd v konaní nečinný po dobu vyše jedného roka a jeho postup bol aj neefektívny, keď boli pojednávania odročené v súvislosti s tým, že nebola zabezpečená účasť svedkov. Okresný súd tiež odoslal spis znalcovi až po dvoch mesiacoch od nariadenia znaleckého dokazovania, pričom samotný znalec vyhotovil znalecký posudok až po uplynutí súdom stanovenej lehoty, okresný súd však nevyužil zákonné možnosti pôsobiť na včasné splnenie povinnosti uloženej znalcovi.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Keďže namietané konanie ku dňu rozhodnutia už bolo právoplatne skončené, ústavný súd nevyhovел sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 299/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	21. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, predmet konania nie je právne zložitý a podľa názoru ústavného súdu vec možno z faktického hľadiska považovať za zložitejšiu len z dôvodu potreby nariadenia znaleckého dokazovania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci ústavný súd zistil, že z jedenástich nariadených pojednávani sa sťažovateľka osobne nezúčastnila len dvoch, pričom jej neprítomnosť nebola dôvodom na odročenie pojednávania. Na druhej strane musel konajúci sudca sťažovateľku vyzývať na predloženie plnej moci udelenej jej právnenmu zástupcovi a tiež na zapltenie súdneho poplatku za návrh.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo sedem mesiacov po doručení žaloby, pričom v priebehu ďalšieho konania bol opakovane nečinný po dobu takmer dvoch rokov. Vyhотовovanie opravných uznesení rozhodnutí (kvôli nesprávnym údajom) v období od mája 2012 do októbra 2012 taktiež neprispelo k efektívnosti konania okresného súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu</u></p>

	<u>konat' vo veci bez zbytočných priet'ahov.</u> <u>Ústavný súd priznal s'ťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 365/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o s'ťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	21. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	S'ťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o vydanie veci, ktoré sa začalo v roku 2008. Vzhľadom na skutočnosť, že s'ťažovateľ sa stal účastníkom konania v procesnom postavení žalobcu na základe singulárnej sukcesie až v roku 2011, Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade so svojou judikatúrou preskúmal napadnuté konanie len v období po vstupe s'ťažovateľa do konania.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o s'ťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že vec nemožno považovať za právne zložitú, avšak vzhľadom na potrebu identifikácie veci a potrebu ohliadky na mieste jej uloženia ju ústavný súd považuje za fakticky zložitejšiu.</p> <p>2. Pri hodnotení správania s'ťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že konajúci sudca musel s'ťažovateľa vyzývať na spresnenie petitu a na splnenie povinností uložených mu na pojednávaniach. Niektoré povinnosti s'ťažovateľ splnil až pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty, pričom žiadal aj o poskytnutie dodatočnej lehoty na splnenie povinnosti uloženej mu na pojednávaní. Z dôvodu ospravedlňovania sa právneho zástupcu s'ťažovateľa museli byť už nariadené pojednávania viackrát odročované. Všetky tieto skutočnosti výraznou mierou prispeli k priet'ahom v namietanom konaní a musia byť pripísané na vrub s'ťažovateľovi.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu, pričom zistil, že okresný súd konal plynulo a efektívne, keď v častom slede nariad'oval pojednávania a vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu veci. Nečinnost' okresného súdu možno zaznamenať len v období od 20. mája 2013 do 23. mája 2014, avšak nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. V prípadoch, keď postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“, v zmysle svojej judikatúry ústavný súd nevysloví porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy.</p> <p>V kontexte uvedeného ústavný súd konštatuje, že v postupe okresného súdu v namietanom konaní nezistil z ústavnoprávneho hľadiska taký významný priet'ah, ktorý by bol spôsobilý zasiahnuť do označeného základného práva s'ťažovateľa.</p> <p><u>Ústavný súd preto s'ťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 375/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o s'ťažnostiach fyzických

	alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	23. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k bytu, ktoré sa začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pri posúdení veci z hľadiska jej zložitosti ústavný súd nepovažoval posudzovanú vec za právne zložitú, vychádzajúc z obsahu spisu však pripúšťa, že ju možno považovať za skutkovo zložitejšiu. Predmetná vec totiž súvisí s trestnou vecou podvodného predaja dotknutého bytu, a tiež je v nej potrebné vykonať znalecké dokazovanie na zistenie pravosti podpisov na relevantných listinách. Skutková zložitosť veci nemôže ospravedlniť doterajšiu neprímeranú dĺžku namietaného konania, ale možno ju zohľadniť pri určení sumy finančného zadosťučinenia</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by mohol pripísať na jeho ťarchu.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu a konštatoval, že konanie ako celok je poznačené najmä neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho rozsudok bol po odvolaní zrušený krajským súdom z dôvodov, že postupom súdu prvého stupňa bola účastníkom konania odňatá možnosť konať pred súdom a tiež že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nedostatočne zistil skutkový stav. Okrem toho okresný súd konal neefektívne aj pri zisťovaní pobytu svedka a zabezpečovaní jeho účasti na pojednávaní.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov, keďže takýto príkaz už bol okresnému súdu daný v predchádzajúcom náleze ústavného súdu týkajúcom sa iného účastníka konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 119/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktoré sa na okresnom súde začalo v roku 2010.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým konštatuje, že okresný súd bol v napadnutom konaní bez akýchkoľvek relevantných dôvodov nečinný v období od 1. marca 2010 do 9. októbra 2010. Okrem uvedenej nečinnosti tiež okresný súd postupoval neefektívne, najmä keď bez uvedenia dôvodu opakovane odročil už nariadené pojednávania a v rámci súčinnosti s inými štátnymi orgánmi požiadal o dokumenty, ktoré už boli založené v spise, a na vrub okresnému súdu treba pripísať aj to, že písomné vyhotovenie čiastočného rozsudku trvalo takmer štyri mesiace.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 190/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu, ktorý v exekučnom konaní nerozhodol o námietkach sťažovateľky proti exekúcii a trovám exekúcie v zákonnej 60-dňovej lehote.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že napadnuté konanie od vznesenia námietok sťažovateľkou proti exekúcii a proti trovám exekúcie až do rozhodnutia o týchto námietkach trvalo celkom jedenásť mesiacov.</p> <p>Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd prihliada sice na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva. Pojem „zbytočné priet'ahy“ je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone.</p> <p>Niet pochyb o tom, že okresný súd v napadnutom konaní prekročil zákonom ustanovenú lehotu na rozhodovanie, avšak okresný súd v tomto konaní nebol nečinný a nedodržaniu zákonnej lehoty došlo preto, lebo okresný súd dôsledne zisťoval skutkový stav a uprednostnil tak právo účastníkov konania na spravodlivé súdne konanie na úkor práva jedného účastníka (sťažovateľky) na konanie bez zbytočných priet'ahov. Celková doba</p>

	rozhodovania okresného súdu nebola pritom extrémne dlhá. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. <u>Ústavný súd preto sťažnosti nevyhovel.</u>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 415/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v trestnom konaní vo veci trestného činu podvodu spolupáchateľstvom, v ktorom sťažovateľ vystupuje v postavení poškodeného a ktoré sa na okresnom súde vedie od roku 2010.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá: 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek relevantných dôvodov nečinný po dobu dva a pol roka. <u>Ústavný súd preto rozhodol, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</u> <u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u> Keďže okresný súd už vo veci rozhodol, ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 490/2014
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	28. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv

	a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a to v období po predchádzajúcom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 327/09-38 z 20. januára 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatoval, že vec nie je právne zložitá. Z hľadiska rozsahu a náročnosti zisťovania skutkového stavu možno vec považovať za zložitejšiu vzhľadom na viaceré zmeny návrhov účastníkmi konania a potrebu vykonať znalecké dokazovanie. Faktická zložitosť veci však nemôže ospravedlňovať doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ prispel k predĺženiu napadnutého konania tým, že žiadal o prerušenie konania na účely rokovania o mimosúdnom urovnaní sporu, k čomu nedošlo.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, v ktorého postupe došlo k prieťahom v súvislosti so zabezpečením znaleckého dokazovania. Ustanovený znalec totiž nepredložil znalecký posudok v lehote určenej v uznesení zo 7. februára 2013 a ani v lehote určenej uznesením z 26. mája 2014. Povinnosť uloženú okresným súdom si nesplnil ani po využití poriadkového opatrenia a uložení pokuty uznesením z 23. júla 2014. V tomto prípade okresný súd toleroval nečinnosť znalca aj po uplynutí lehoty na podanie posudku a v primeranom čase nezisťoval dôvody jeho nečinnosti, aby mohol prijať opatrenia potrebné na podanie znaleckého posudku, prípadne ustanoviť iného znalca.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd neuložil okresnému súdu postupovať v konaní bez zbytočných prieťahov vzhľadom na to, že táto povinnosť mu bola uložená už skorším nálezom.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.